

Arrest

nr. 130 286 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. CHRISTOFFELS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Kosovaarse nationaliteit.

Zij legde op 15 november 2013 een aankomstverklaring af.

Zij diende op 4 december 2013 een aanvraag tot gezinshereniging in, op grond van de artikelen 10-12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 maart 2014 werd door verweerder een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/1, §4, 2e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De aanvraag is ontvankelijk : de buitengewone omstandigheden werden aangetoond, doch wordt de verblijfsaanvraag gezinshereniging ten gronde geweigerd : er wordt niet voldaan aan de voorwaarden van art 10-12 bis, §1, 3° VW : de gevestigde vreemdeling moet immers het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat de vervoegende familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Heden zijn de voldoende bestaansmiddelen bepaald op 1307,78 Euro /maand (minimumbedrag).

Art 10, §5, 3° VW stelt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt. In casu worden de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen aangetoond door een attest van uitbetalingen werkloosheid van het ACV Dienstencentrum Genk voor de periode januari - oktober 2013 voor een totaal netto bedrag van 10867.90 EURO ; er worden geen bewijzen aangebracht dat de referentiepersoon, de heer KB, actief op zoek is naar werk. Ondanks dat aan de heer K. de status van erkend politiek vluchteling toegekend werd, voldoet hij niet aan de voorwaarde van art 10, §2, 5°: de huwelijksbestand met betrokkene bestond niet voor de aankomst van de heer K in België én de aanvraag tot gezinshereniging niet werd ingediend binnen het jaar na de erkenning van zijn vluchtelingenstatuut; zodoende

Tevens werden er bewijzen van betalingen van het OCMW overgemaakt, gelet dat deze afkomstig zijn van overige familieleden (zussen) van de heer K, kunnen deze niet in overweging worden genomen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene is in het bezit van een C- visum en de aankomstverklaring is verstreken sedert 16.12.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing de verblijfskaart van verzoekster weigert door zich niet op alle feitelijke gegevens van het dossier te baseren. De overheid is van oordeel dat verzoekster niet bewijst dat haar echtgenoot (de persoon die zij in België wil vervoegen) actief naar werk zoekt. Daarnaast verwijst verweerder naar het feit dat het huwelijk met verzoekster niet bestond voor de aankomst van mijnheer KRASNIQI in België en de aanvraag tot gezinshereniging werd niet ingediend binnen het jaar na de erkenning van zijn vluchtelingenstatuut.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 10 § 5 3° VW waarin staat dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen wordt voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt. Daarnaast verwijst verweerder naar artikel 10 §2, 5° VW.

Terwijl mijnheer K wel actief op zoek naar werk is. Nooit werden bijkomende bewijzen opgevraagd aangaande mijnheer K zijn inspanningen om werk te vinden. Verzoekster brengt nu de bewijzen bij dewelke aantonen dat mijnheer K inspanningen levert om werk te vinden. (stuk 2)

Daarnaast bewijst verzoekster dat zij voldoende huisvesting heeft. Verzoekster brengt een attest bij van de Politie Genk waarin een aanvraag tot inschrijving op het adres van mijnheer K wordt bevestigd. (stuk 3)

Ter informatie deelt verzoekster mee dat zij zwanger is van mijnheer BK. De bevalling is voorzien op 20.08.2014. (stuk 4)

Dat de overheid de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is, dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties.

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan. De overheid heeft geen grondige controle gedaan.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor er dus geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Hieruit volgt dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op correcte feitenbevinding. Bij het nemen van een beslissing met de overheid zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat de persoon die verzoekster wil vervoegen, steeds op zoek is naar werk.

Tot slot is verzoekster van mening dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Verzoekster meent dat verweerder zich niet op alle feitelijke gegevens van het dossier heeft gebaseerd om haar het verblijf te weigeren. Zij stelt dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerkingen kunnen worden genomen indien blijkt dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Verzoekster stelt dat dit wel degelijk het geval is maar dat haar nooit bijkomende bewijzen werden gevraagd aangaande de inspanningen van haar echtgenoot om werk te vinden. Daarnaast wijst ze er op dat zij voldoende huisvesting heeft en deelt ze mee dat zij zwanger is en dat de bevalling voorzien is op 20 augustus 2014. Verzoekster is van oordeel dat het bestuur niet zorgvuldig heeft gehandeld en geen grondige controle heeft uitgevoerd.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster diende op 4 december 2013 een aanvraag tot gezinshereniging in, in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(...)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3(...)

§ 4. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de gegevens van het administratief dossier en ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de echtgenoot van verzoekster werd erkend als vluchteling. Evenwel werd de aanvraag tot gezinshereniging niet ingediend binnen het jaar na de erkenning van de vluchtelingenstatus, zodat verzoekster niet vrijgesteld is van de verplichting om aan te tonen dat haar echtgenoot beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

§ 5 van voormelde bepaling stelt dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen actief op zoek te zijn naar werk.

Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen heeft binnengebracht waaruit zou blijken dat haar echtgenoot op zoek is naar werk. Zij legt voor het eerst bij haar verzoekschrift een stuk voor dat moet kunnen bewijzen dat haar echtgenoot wel degelijk actief op zoek is naar werk.

Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing, binnen een annulatieprocedure, dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Het stuk dat verzoekster thans bijbrengt, was niet gekend aan verweerder en derhalve kan het verweerder niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder uitging van een verkeerde beoordeling of geen rekening zou hebben gehouden met alle feitelijke gegevens.

Waar verzoekster stelt dat zij over voldoende huisvesting beschikt, weze het opgemerkt dat dit niet betwist wordt door verweerder. Evenwel volstaat het niet om over voldoende huisvesting te beschikken teneinde de gezinshereniging te verkrijgen.

Waar verzoekster ook nog meedeelt dat ze zwanger is, dient eveneens te worden aangestipt dat dit argument geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Zo verzoekster meent dat zij wel over voldoende gegevens beschikt teneinde aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Evenmin kan verzoekster verweerder verwijten dat hij niet alle informatie heeft opgevraagd. *In casu* is het verzoekster die verweerder om een gunst verzoekt. Er kan dan ook van haar verwacht worden dat zij op de hoogte is van de wettelijke bepalingen betreffende de door haar ingediende aanvraag en dat zij haar aanvraag zo volledig mogelijk indient. Het is verzoekster zelf die de nodige inspanningen moet doen om haar aanvraag te stofferen. Met dit betoog maakt verzoekster geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Waar verzoekster ook nog het vertrouwensbeginsel geschonden acht, laat zij na dit onderdeel van het middel verder uit te werken. Verzoekster beperkt zich tot een uiteenzetting van wat onder het vertrouwensbeginsel dient te worden verstaan, doch zij laat na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Zo laat zij na uiteen te zetten welke vaste gedragslijn zij dan wel geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU